

PROGRAM „CHRONIMY DZIECI”

Polityka ochrony dzieci
przed krzywdzeniem i zapewnienia
im bezpieczeństwa
w Zespole Placówek Szkolno – Wychowawczych
w Głogowie

Wstęp

Mając na uwadze, że dziecko wymaga szczególnej opieki i troski, w tym właściwej ochrony prawnej, zarówno przed, jak i po urodzeniu, został stworzony niniejszy dokument w celu zapewnienia uczniom i wychowankom Zespołu Placówek Szkolno – Wychowawczego w Głogowie nauki oraz rozwoju w atmosferze poszanowania, akceptacji i bezpieczeństwa.

Naczelną zasadą działań podejmowanych przez pracowników naszej szkoły, a także wolontariuszy, stażystów i praktykantów jest kierowanie się interesem dziecka oraz działanie dla jego dobra. Kierując się dobrem dzieci wszyscy dążą do ich wszechstronnego rozwoju z poszanowaniem ich praw, traktując dziecko z szacunkiem oraz uwzględniają jego potrzeby.

Niedopuszczalne jest stosowanie przez pracowników, ale również wolontariuszy, stażystów i praktykantów wobec dziecka przemocy w jakiegokolwiek formie. Pracownicy szkoły, a także wolontariusze, stażyści, praktykanci działają w ramach obowiązującego prawa, przepisów wewnętrznych obowiązujących w placówce oraz swoich kompetencji.

Rozdział I *Objaśnienie terminów*

§1

POLITYKA

działania na rzecz ochrony dzieci w Zespole Placówek Szkolno – Wychowawczych jest własnym przyjętym na potrzeby placówki dokumentem regulującym kwestie ochrony dzieci przed krzywdzeniem mogącym mieć miejsce podczas realizacji zadań placówki oraz w kwestiach zapewnienia dzieciom bezpieczeństwa podczas realizacji tych zadań. Polityka deklaruje wartość realizacji praw dziecka dla instytucji, pokazuje, że traktujemy dziecko jak podmiot praw i ochrony, ułatwia rozpoznawanie i reagowanie na niepokojące sytuacje, ustanawia jasne procedury postępowania.

KRZYWDZENIE DZIECKA

Jest to każde zamierzone lub niezamierzone działanie oraz zaniechanie działań ze strony rodzica/opiekuna, pracownika szkoły, wolontariusza, praktykanta, które ujemnie wpływa na rozwój fizyczny lub psychiczny dziecka.

Krzywdzenie dzieci to także beczynność społeczeństwa lub instytucji, a także rezultat takiej beczynności, który ogranicza równe prawa dzieci i zakłóca ich optymalny rozwój.

Można wyróżnić cztery wymiary tego zjawiska:

1. **Przemoc fizyczna** – jest intencjonalnym zachowaniem powodującym uszkodzenie ciała lub niosącym takie ryzyko, np.: popychanie, szarpanie, ciągnięcie, szturchanie, klepanie, klapsy, ciągnięcie za uszy, włosy, szczypanie, kopanie, bicie ręką, pięścią, uderzenie w twarz - tzw. "policzek", przypalanie papierosem, duszenie, krępowanie ruchów, itp.
2. **Przemoc emocjonalna** – jej celem jest naruszenie godności osobistej ukierunkowana na wyrządzanie szkody psychicznej poprzez wyzywanie, warunkowanie miłości, emocjonalne

odrzuć, zastraszanie, nieposzanowanie potrzeb, nadmierne wymagania w stosunku do wieku i możliwości psychofizycznych dziecka itp.

3. **Przemoc seksualna** – zmuszanie do określonych zachowań i kontaktów seksualnych (gwałt, zmuszanie do oglądania filmów, zdjęć pornograficznych itd.). Ofiary przemocy to osoby, które nie są w stanie się obronić z powodu niepełnosprawności czy nieumiejętności oceny sytuacji, wpływu alkoholu, leków, narkotyków, snu. Rodzaje przemocy:

Przemoc bezpośrednia:

- a) z dotykiem,
- b) bez bezpośredniego dotyknięcia dziecka,
- c) emocjonalna przemoc seksualna.

Przemoc pośrednia:

- a) przyprowadzanie dziecka do sprawcy,
- b) świadome pozwalanie na przemoc i akceptowanie jej
- c) nie reagowanie na przemoc seksualną wobec dziecka, gdy opiekun wie o tym i tego nie akceptuje.

4. **Zaniedbanie** – brak zaspokojenia podstawowych potrzeb dziecka, zarówno fizycznych (np. właściwe odżywianie, ubranie, ochrona zdrowia, edukacja), jak i psychicznych (poczucie bezpieczeństwa, doświadczenie miłości, troski itp.).

PRACOWNIK SZKOŁY

osoba zatrudniona na podstawie umowy o pracę, mianowania, powołania lub umowy cywilnoprawnej, a także stażysta i praktykant.

PRACOWNIK ADMINISTRACJI I OBSŁUGI SZKOŁY

administracja, pracownicy kuchni, pracownicy sprzątający, konserwator, pracownicy szatni, dozorca.

OSOBY Z ZEWNĄTRZ

pracownicy firm i instytucji współpracujących ze szkołą, wolontariusze.

STUDENT

osoba odbywająca w szkole praktykę zawodową.

DZIECKO

każda osoba przyjęta do szkoły w toku postępowania rekrutacyjnego, po dopełnieniu wszelkich niezbędnych formalności przez rodziców/opiekunów prawnych, ucząca się w szkole. Do szkoły mogą uczęszczać dzieci po skończeniu 3 roku życia aż do ukończenia 24 roku życia.

OPIEKUN DZIECKA

osoba uprawniona do reprezentacji dziecka, w szczególności jego przedstawiciel ustawowy (rodzic/opiekun prawny) lub inna osoba uprawniona do reprezentacji na podstawie przepisów szczególnych lub orzeczenia sądu. W myśl niniejszego dokumentu opiekunem dziecka jest także rodzic zastępczy.

ZGODA OPIEKUNA DZIECKA

pisemna zgoda, co najmniej jednego z opiekunów dziecka. Jednak w przypadku braku porozumienia między opiekunami dziecka należy poinformować opiekunów o konieczności rozstrzygnięcia sprawy przez sąd rodzinno - opiekuńczy.

OSOBA ODPOWIEDZIALNA ZA INTERNET

wyznaczona przez dyrektora szkoły osoba, sprawująca nadzór nad korzystaniem z Internetu na terenie placówki oraz nad bezpieczeństwem dzieci w Internecie: nauczyciel zajęć komputerowych, administrator strony internetowej szkoły, opiekun Samorządu Uczniowskiego, administrator Facebooka szkoły.

OSOBA ODPOWIEDZIALNA ZA POLITYKĘ OCHRONY DZIECI

wyznaczony przez dyrektora placówki pracownik sprawujący nadzór nad realizacją Polityki ochrony dzieci w szkole.

DANE OSOBOWE DZIECKA

każda informacja umożliwiająca identyfikację dziecka.

ZESPÓŁ INTERWENCYJNY

zespół powołany przez dyrektora Szkoły w przypadkach podejrzenia krzywdzenia dziecka w skład, którego mogą wchodzić: pedagoga szkolnego, wicedyrektora szkoły, wychowawcy świetlicy, wychowawca klasy – oddziału, którego dotyczy dany problem.

KRZYWDZENIE DZIECI

W ustawie z dnia 15 września 2015 r. o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie, znajdujemy takie jej określenie: „jednorazowe albo powtarzające się umyślne działanie lub zaniechanie naruszające prawa lub dobra osobiste osób wymienionych w pkt. 1 (chodzi o członków rodziny), w szczególności narażające te osoby na niebezpieczeństwo utraty życia, zdrowia, naruszające ich godność, nietykalność cielesną, wolność, w tym seksualną, powodujące szkody na ich zdrowiu fizycznym lub psychicznym, a także wywołujące cierpienia i krzywdy moralne u osób dotkniętych przemocą”.

Krzywdzenie dzieci najczęściej odbywa się na czterech płaszczyznach:

Krzywdzenie fizyczne

Analiza szeregu definicji zjawiska pozwala przyjąć, że jest to celowe używanie wobec dziecka siły fizycznej, które powoduje lub z dużym prawdopodobieństwem może spowodować uszczerbek na zdrowiu, zagrażać życiu, rozwojowi i godności dziecka. Działania te mogą obejmować: uderzanie, bicie, kopanie, potrząsanie, gryzienie, duszenie, przypalanie, trucie ale i również niszczenie z premedytacją rzeczy należących do ofiary.

W niektórych opracowaniach dokonuje się podziału na przemoc fizyczną w postaci czynnej i biernej. Uznaje się, że przemoc fizyczna bierna przejawia się w postaci różnego rodzaju zakazów, np.: mówienia w określonym czasie, chodzenia, załatwiania potrzeb fizjologicznych, itp.

Krzywdzenie emocjonalne

Mamy tu do czynienia z takim wzorcem zachowania rodziców lub opiekunów, który poważnie zakłóca poznawczy, emocjonalny, psychiczny lub społeczny rozwój dziecka i wywołujący u niego poczucie, że jest nic nie warte, złe, niekochane, niechciane, zagrożone.

Emocjonalne krzywdzenie nie wiąże się z bezpośrednim kontaktem cielesnym i może przybierać różne formy:

- ignorowania,
- odtrącania,
- izolowania (konsekwentne uniemożliwianie dziecku normalnych interakcji społecznych z rówieśnikami, członkami rodziny, innymi dorosłymi. Może tu również chodzić o ograniczenie dziecku swobody przemieszczania się),
- wykorzystywania lub demoralizowania (zmuszanie do niewłaściwych lub niezgodnych z prawem zachowań, uczenie i popieranie ich),
- słownej agresji (obrażanie, zawstydzanie, deprecjonowanie, ośmieszanie wizerunku, niedocenianie),
- terroryzowania (tworzenie klimatu strachu, wprowadzanie sztywnych lub nierealnych oczekiwań z groźbą kary za ich niespełnienie).

Równie krzywdzące dla dziecka jest bycie świadkiem wulgarności i oglądanie przemocy między dorosłymi członkami rodziny. Istotą krzywdzenia emocjonalnego jest uporczywość, powtarzalność zachowań, które "niszczą" dziecko.

Przemoc seksualna

Za osoby seksualnie wykorzystywane można uznać osoby, które nie są w stanie się obronić, jeśli osoba dojrzała seksualnie, czy to przez świadome działanie, czy też przez zaniedbywanie swoich społecznych obowiązków, lub obowiązków wynikających ze specyficznej odpowiedzialności za dziecko, dopuszcza do zaangażowania go w jakąkolwiek aktywność natury seksualnej, której intencją jest zaspokojenie drugiej osoby.

W literaturze najczęściej spotyka się następujący podział zachowań związanych z wykorzystywaniem seksualnym dzieci:

- zachowania z kontaktem fizycznym: penetracja, dotykanie intymnych części ciała dziecka, całowanie o charakterze seksualnym oraz dotykanie przez dziecko intymnych części ciała dorosłego,
- zachowania bez kontaktu fizycznego: ekshibicjonizm, obsceniczne telefony, podglądactwo, fetysyzm, eksponowanie ciała dziecka osobom dorosłym w celu zaspokojenia ich seksualnych pragnień, prezentowanie dziecku zdjęć pornograficznych oraz włączanie go w oglądanie lub produkcję materiałów pornograficznych. Ta forma wykorzystywania zawiera również składanie dziecku propozycji o charakterze seksualnym i werbalne molestowanie (np. lubieżne komentarze na temat ciała dziecka) zmuszanie do kontroli dziewictwa, niechciane komentarze o kontekście seksualnym, wymuszenie dokonania aborcji, odmowa użycia antykoncepcji lub ochrony przed chorobami przenoszonymi drogą płciową, zmuszanie do prostytucji, stręczycielstwo, zastraszanie, szantaż.

Zaniedbywanie

Zaniedbywanie to nie zapewnienie dziecku odpowiednich warunków w sferze zdrowia, edukacji, rozwoju emocjonalnego, odżywiania, schronienia i bezpiecznych warunków życia, w ramach racjonalnych i dostępnych rodzicom lub opiekunom środków, co może skutkować wysokim prawdopodobieństwem spowodowania szkody dla zdrowia dziecka, jego rozwoju fizycznego, psychicznego, duchowego, moralnego lub społecznego.

Czynniki ryzyka krzywdzenia dzieci

Czynniki ryzyka krzywdzenia dzieci to wszelkie czynniki zwiększające prawdopodobieństwo, iż dziecko doświadczy intencjonalnego lub nieintencjonalnego krzywdzenia, nieodpowiednich dla niego oddziaływań, które mogą spowodować zaburzenia w przebiegu jego rozwoju.

Rozdział II

Rozpoznawanie i reagowanie na czynniki ryzyka krzywdzenia dzieci

§ 1

1. Pracownicy placówki posiadają wiedzę i w ramach wykonywanych obowiązków zwracają uwagę na czynniki ryzyka krzywdzenia dzieci.
2. W przypadku zidentyfikowania czynników ryzyka, pracownicy placówki podejmują przede wszystkim działania w oparciu o „Procedury postępowania w sytuacjach zagrażających zdrowiu i bezpieczeństwu” (dostępne dla wszystkich na stronie www szkoły), które obowiązują w naszej szkole od kilku lat, a także rozmowę z rodzicami, przekazując informacje na temat dostępnej oferty wsparcia i motywując ich do szukania dla siebie pomocy.
3. Pracownicy monitorują poprzez codzienne obserwacje, rozmowy z dzieckiem, rodzicami, innymi pracownikami oraz instytucjami wspomagającymi ochronę dziecka, sytuację i dobrostan dziecka, aż do stwierdzenia braku jakichkolwiek czynników ryzyka.

Czynniki ryzyka krzywdzenia dzieci

Dla skutecznej ochrony dzieci przed przemocą konieczna jest znajomość symptomów, które wskazują, że mogą one doświadczać krzywdy. Trzeba pamiętać, że występowanie pojedynczego objawu nie jest dowodem na to, że dziecko doświadcza krzywdzenia. Jeśli jednak symptom powtarza się, bądź kilka objawów występuje jednocześnie, możliwe jest, że mamy do czynienia z przemocą wobec dzieci. Podejrzanie, że dziecko doświadcza przemocy jest szczególnie uzasadnione, gdy z objawami u dziecka współwystępują określone zachowania rodziców lub opiekunów.

Wynikające ze struktury i funkcjonowania rodziny:

- sytuacje kryzysów w rodzinie (naturalne i losowe),
- głębokie konflikty małżeńskie lub rodzinne,
- klimat agresji,
- zaburzenia więzi uczuciowej i seksualnej,
- choroba psychiczna lub zaburzenia emocjonalne w rodzinie,
- przewlekłe choroby somatyczne lub inwalidztwo w rodzinie,
- zakłócenia w komunikacji wewnątrzrodzinnej,
- zakłócenia w zakresie ról pełnionych przez poszczególnych członków rodziny,
- posiadanie dzieci z różnych związków,
- posiadanie dzieci przysposobionych,
- znaczna różnica wieku pomiędzy rodzicami/ opiekunami dziecka,
- niekorzystna sytuacja ekonomiczno-bytowa,
- wielodzietność,
- związki nieformalne,
- związki mieszane etnicznie i kulturowo,
- eurosieroctwo,
- samotne rodzicielstwo.

Wynikające z cech rodzica:

- uzależnienia,
- upośledzenie,
- problemy emocjonalne, choroba psychiczna,
- doświadczenie krzywdzenia w rodzinie generacyjnej,
- brak satysfakcji w obecnym związku,
- niewystarczające umiejętności rodzicielskie,
- wcześniejsze nieudane związki,
- wyłączenie się fizyczne lub/i psychiczne jednego z rodziców,
- bardzo młody wiek,
- brak akceptacji ciąży,
- rozczarowanie związane z płcią dziecka.

Związane z osobą dziecka:

- dziecko niepełnosprawne fizycznie lub umysłowo,
- dziecko przewlekle chore somatycznie,
- specyficzne cechy dziecka (nadpobudliwość, trudności z jedzeniem, trudności ze snem, moczenie, zanieczyszczanie się),
- dziecko przedwcześnie urodzone i/lub z niską masą urodzeniową,
- dzieci z ciąży mnogiej,
- dziecko odseparowane od matki tuż po urodzeniu,
- dziecko urodzone po upływie mniej niż 18 miesięcy od ostatniego porodu,
- dziecko urodzone po śmierci poprzedniego dziecka,
- dziecko z problemami adaptacyjnymi,
- dziecko źle znoszące rozłąkę z domem poprzez pobyt w internacie.

Objawy fizyczne i somatyczne krzywdzenia dzieci w *ZAŁĄCZNIKU NR 4*.

Rozdział III

Procedury interwencji w przypadku krzywdzenia dziecka w rodzinie

W przypadku podjęcia przez pracownika placówki podejrzenia, że dziecko jest krzywdzone, pracownik ma obowiązek sporządzenia notatki służbowej i przekazania uzyskanej informacji pedagogowi, a w zastępstwie wychowawcy klasy.

§ 1

1. W przypadku podejrzenia, że dziecko jest dotknięte przemocą w rodzinie pedagog szkolny wzywa opiekunów dziecka, którego krzywdzenie podejrzewa oraz informuje ich o podejrzeniu.
2. Wypełnia formularz „Niebieska Karta–A”, w obecności dziecka oraz osoby najbliższej/opiekuna faktycznego (nauczyciela/wychowawcy).
3. W przypadku, gdy nie jest możliwe wypełnienie formularza w obecności dziecka, formularz NK–A wypełnia się pod jego nieobecność.
4. Osoba wypełniająca formularz NK–A przekazuje osobie najbliższej, opiekunowi, osobie zgłaszającej przemoc lub dziecku powyżej 13. roku życia formularz „Niebieska Karta–B”. Pedagog szkolny/opiekun wyjaśnia dziecku na czym polega procedura „Niebieskiej Karty” i informuje dziecko o jego prawach.
5. Działania z udziałem dziecka w ramach procedury NK powinny być przeprowadzone w obecności psychologa oraz pełnoletniej osoby najbliższej (dziadkowie, rodzeństwo). W przypadku ich braku wskazany jest udział pedagoga szkolnego lub osoby faktycznej.
6. Formularz „Niebieska Karta–A” powinien zostać przekazany przez dyrektora placówki w ciągu 7 dni od jego wypełnienia do przewodniczącego Zespołu Interdyscyplinarnego na terenie gminy, w której dziecko faktycznie przebywa.
7. Pedagog szkolny dokonuje diagnozy sytuacji i potrzeb dziecka oraz sporządza plan pomocy dziecku, który uwzględnia sposoby zapewnienia dziecku bezpieczeństwa oraz opis wsparcia, jakie szkoła może zaoferować dziecku. Przygotowuje informację o placówkach pomocy dziecku. Ofertę placówek przekazuje rodzicowi/opiekunowi niebędącemu sprawcą przemocy, osobie najbliższej lub opiekunowi faktycznemu dziecka.
8. Ustala z rodzicami/opiekunami prawnymi niebędącymi sprawcami przemocy plan pomocy dziecku, poprzez określenie sposobu zapewnienia bezpieczeństwa dziecku i zobowiązanie do skonsultowania dziecka i rodziny przez psychologa. W miarę możliwości ustala harmonogram kontaktów z osobami i instytucjami wspierającymi rodzinę w sytuacji przemocy wobec dziecka. Monitoruje sytuację dziecka.

9. Jeżeli rodzice są osobami podejrzanymi o stosowanie przemocy, pedagog przeprowadza z nimi rozmowę na temat konsekwencji stosowania przemocy wobec dziecka oraz o obowiązkach prawnych szkoły: wszczęcia procedury „Niebieskiej Karty” oraz w przypadku podejrzenia popełnienia przestępstwa zgłoszenia sprawy do prokuratury oraz Sądu Rodzinnego i Nieletnich. Informuje te osoby o możliwościach podjęcia leczenia lub terapii i udziale w programach oddziaływań korekcyjno-edukacyjnych dla osób stosujących przemoc w rodzinie.

§ 2

1. Z przebiegu interwencji sporządza się kartę interwencji, której wzór stanowi ZAŁĄCZNIK NR 1 do niniejszej Polityki.

2. Kartę załącza się do akt osobowych dziecka.

3. Wszyscy pracownicy placówki i inne osoby, które w związku z wykonywaniem obowiązków służbowych podjęły informację o krzywdzeniu dziecka lub informację z tym związane, są zobowiązane do zachowania tych informacji w tajemnicy, wyłączając informacje przekazywane uprawnionym instytucjom w ramach działań interwencyjnych.

§ 3

1. W przypadku, gdy podejrzewamy, że zagrożone jest dobro dziecka, należy powiadomić Sąd Rodzinny i Nieletnich.

2. W przypadku podejrzenia przestępstwa należy powiadomić policję lub prokuraturę, właściwe ze względu na miejsce popełnienia przestępstwa.

3. W przypadku podejrzenia bezpośredniego zagrożenia życia i zdrowia dziecka należy wezwać policję.

4. W przypadku, gdy nie podejrzewamy krzywdzenia, ale widzimy, że rodzina przeżywa trudności, zachęcamy ją do szukania dla siebie wsparcia. W tym celu pedagog szkolny podaje adresy: ośrodka pomocy społecznej, poradni psychologiczno-pedagogicznej, ośrodka interwencji kryzysowej w rodzinie czy też innej organizacji świadczącej pomoc dla rodzica i dziecka, organizacji pozarządowej zajmującej się pomocą dziecku i rodzinie, w okolicy zamieszkania rodziny.

Rozdział IV

Procedura interwencji w sytuacji krzywdzenia dziecka w szkole przez pracownika placówki

Przemoc pracownika wobec ucznia może mieć różny charakter:

- fizyczny – popychanie, szarpanie, uderzenia,
- słowny – zastraszanie wystawieniem negatywnej oceny, wyśmiewanie się, ujawnianie w obecności innych uczniów informacji dotyczących rodziny czy słabości ucznia, częstsze odpytywanie niż innych,
- seksualny – uwagi i żarty o podtekście seksualnym, dotykanie o takim charakterze, doprowadzanie do czynności o charakterze seksualnym,
- naruszanie dóbr osobistych – celowe przekręcanie nazwiska, naruszanie godności poprzez słowa, gesty i inne zachowania.

§ 1

1. Osoba podejrzewająca krzywdzenie dziecka przez pracownika w szkole zgłasza problem dyrektorowi szkoły.

2. Dyrektor jest zobowiązany przeprowadzić postępowanie wyjaśniające. W tym celu powołuje zespół, w którego skład wchodzi: wicedyrektor, psycholog, pedagog, inny pracownik szkoły (świadek zdarzenia, osoba, której dziecko zgłosiło stosowanie przemocy).

3. Przeprowadzenie postępowania wyjaśniającego ma na celu: uwiarogodnienia zarzutu, czy też zarzutów, bądź stwierdzenie iż zarzut nie został potwierdzony.

4. Postępowanie wyjaśniające jest podstawą do zgromadzenia dowodów, które pozwolą na podjęcie działań, w wyniku których:

- nauczyciel zostanie oczyszczony z zarzutów,
- nauczyciel może być ukarany karą porządkową,
- może zostać skierowany wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego.

5. Dowodami w postępowaniu wyjaśniającym mogą być:

- wypisy z dokumentacji szkolnej (protokoły z zebrań rady pedagogicznej, notatki służbowe, pisma, świadectwa, dzienniki lekcyjne, skargi, prace kontrolne, sprawdziany, itp.)
- ankiety i wywiady, w tym z uczniami, rodzicami,
- rozmowy z uczniami,
- notatki służbowe,
- pisma urzędowe,
- listy,

- nagrania z monitoringu, zdjęcia, filmy,
- inne nagrania, zeszyty uczniowskie,
- szkice z miejsc zdarzenia,
- oświadczenia,
- informacje prasowe,
- wydruki internetowe np. z Facebooka,
- wyjaśnienia na piśmie, w tym składane przez obwinianego nauczyciela,
- zaświadczenia lekarskie, karty szpitalne.
- wyroki sądowe,
- zawiadomienia prokuratorskie i policyjne,
- inne.

6. Świadcami w sprawie mogą być osoby, które uczestniczyły w zdarzeniu, widziały zdarzenie, są osobami poszkodowanymi. Z uczniami niepełnoletnimi prowadzone są rozmowy w obecności rodziców lub pedagoga szkolnego albo wychowawcy. Rozmowy z pokrzywdzonym dzieckiem, rodzicami, innymi świadkami zdarzenia są protokolowane. Uczeń może również składać wyjaśnienie na piśmie. Świadcami nie powinny być osoby, które znają sprawę „z opowiadania”, które nie były przy zdarzeniu.

7. Z nauczycielem, któremu postawiono zarzut uchybienia obowiązkom lub godności zawodu nauczyciela, zwłaszcza dotyczącego naruszenia praw i dobra dziecka rozmawia się na zakończenie postępowania.

8. Wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego, może być złożony przez:

- Dyrektora szkoły lub placówki w stosunku do nauczyciela,
- Organ prowadzący w stosunku do dyrektora szkoły lub placówki albo wynikać z przekazanego wyroku sądowego, informacji o postępowaniu prokuratorskim, ustaleń z badanej skargi.

9. Pisemny wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego powinien zawierać konkretny zarzut, a także dowody, które zostały zgromadzone w wyniku postępowania wyjaśniającego, uzasadniające zarzut uchybienia obowiązkom nauczyciela lub godności zawodu nauczyciela.

10. Z wnioskiem o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego dyrektor szkoły lub placówki występuje do Dolnośląskiego Kuratora Oświaty.

11. Dyrektor szkoły zawiesza w pełnieniu obowiązków nauczyciela, a organ prowadzący – dyrektora szkoły, jeżeli wszczęte postępowanie karne lub złożony wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego dotyczy naruszenia praw i dobra dziecka.

12. Decyzję o zawieszeniu w pełnieniu obowiązków przekazuje się do Komisji Dyscyplinarnej dla Nauczycieli przy Wojewodzie.

§ 2

1. W myśl polityki programu pracownicy szkoły, wolontariusze i praktykanci reagują za każdym razem gdy dowiadują się, bądź są świadkami przemocy wobec dziecka. Osoba podejrzewająca krzywdzenie dziecka w szkole przez rówieśników lub krzywdzone dziecko zgłasza problem do wychowawcy klasy lub do pedagoga szkolnego.

2. Wychowawca wraz z pedagogiem powinien przeprowadzić dokładną rozmowę z osobą poszkodowaną oraz z dzieckiem/dziećmi oskarżonymi o krzywdzenie swojego kolegi, bądź koleżanki. Po przeprowadzeniu takich rozmów wychowawca wraz z pedagogiem powinien opracować plan pomocowy dziecku – ofierze i dziecku – sprawcy, by wyeliminować zachowania niepożądane w grupie.

3. W przypadku bardziej skomplikowanym pedagog szkolny powinien zgłosić problem do dyrektora szkoły.

4. Dyrektor powołuje zespół wychowawczy, w skład którego mogą wchodzić: wychowawca, pedagog, dyrektor szkoły oraz inni nauczyciele, pracownicy szkoły, którzy znają problem i mogą przyczynić się do jego rozwiązania.

5. Szczegółowe przypadki krzywdzenia dzieci rozwiązywane są w oparciu o „Procedury postępowania w sytuacjach zagrażających zdrowiu i bezpieczeństwu” obowiązujące w placówce:

- I. PROCEDURA POSTĘPOWANIA WOBEC UCZNIĄ/WYCHOWANKĄ PRZEJAWIAJĄCEGO ZACHOWANIA AGRESYWNE.
- II. PROCEDURA: POSTĘPOWANIE W SYTUACJI BÓJKI MIĘDZY UCZNIAMI/WYCHOWANKAMI NA TERENIE PLACÓWKI.
- III. PROCEDURA: POSTĘPOWANIE W SYTUACJI KRZYWDZENIA, ZASTRASZANIA, WYMUSZANIA, WYWIERANIA PRESJI ORAZ STOSOWANIA INNYCH RODZAJÓW PRZEMOCY NA TERENIE PLACÓWKI.
- IV. PROCEDURA POSTĘPOWANIA W PRZYPADKU DZIECKA ZANIEDBANEGO.
- V. PROCEDURA POSTĘPOWANIA W PRZYPADKU NISZCZENIA MIENIA SZKOLNEGO I PRYWATNEGO NA TERENIE PLACÓWKI.
- VI. PROCEDURA POWIADAMIANIA RODZICÓW LUB OPIEKUNÓW PRAWNYCH UCZNIÓW/WYCHOWANKÓW O TRUDNYCH SYTUACJACH.
- VII. PROCEDURA POSTĘPOWANIA W SYTUACJI POSIADANIA PRZEZ UCZNIĄ/WYCHOWANKĄ PRZEDMIOTÓW NIEDOZWOLONYCH NA TERENIE PLACÓWKI.

- VIII. PROCEDURA: POSTĘPOWANIE W SYTUACJI DOŚWIADCZANIA PRZEZ UCZNIĄ/WYCHOWANKĄ PRZEMOCY FIZYCZNEJ POZASZKOLNEJ.
- IX. PROCEDURA POSTĘPOWANIA W PRZYPADKU NARUSZENIA GODNOŚCI OSOBISTEJ UCZNIĄ/WYCHOWANKĄ.
- X. PROCEDURA: POSTĘPOWANIE W SYTUACJI GDY UCZEŃ/WYCHOWANEK JEST POD WPLYWEM, ALKOHOLU LUB NARKOTYKÓW.
- XI. PROCEDURA: POSTĘPOWANIE W PRZYPADKU UJAWNIEŃ CYBERPRZEMOCY (PRZEMOC Z UŻYCIEM INTERNETU LUB TELEFONU KOMÓRKOWEGO).
- XII. PROCEDURA: POSTĘPOWANIE WOBEC NIETRZEŻWYCH RODZICÓW LUB OPIEKUNÓW ZGŁASZAJĄCYCH SIĘ PO ODBIÓR DZIECI.
- XIII. PROCEDURA POSTĘPOWANIA W PRZYPADKU KRADZIEŻY W PLACÓWCE.

Rozdział V

Zasady bezpiecznych relacji personel placówki – dziecko

§ 1

1. Zasady bezpiecznych relacji z dzieckiem określają, jakie zachowania i praktyki są niedozwolone w pracy z dziećmi, a ich przestrzeganie przez wszystkich pracowników placówki może zmniejszyć ryzyko krzywdzenia dzieci.

2. Zasady bezpiecznych relacji są dostosowane do realiów funkcjonowania placówki i dotyczą następujących obszarów:

Kontakt fizyczny z dzieckiem jest zjawiskiem nieuchronnym.

Przykładowe formy takiego kontaktu, to:

- pomoc w czynnościach związanych z wyjściem na spacer,
- odprowadzeniem do świetlicy lub na pływalnię,
- w zajęciach sportowo-rekreacyjnych,
- czynnościach pielęgnacyjnych, higienicznych,
- reagowanie na potrzeby emocjonalne szczególnie dziecka młodszego np. poprzez przytulenie się do dorosłego, kontakty tego typu powinny mieć miejsce najlepiej w obecności osób trzecich, przestrzeniach otwartych, pomieszczeniach monitorowanych, co w razie wątpliwości służyć powinno ich obiektywizacji,
- stanowcze interwencje wychowawcze prowadzone w bezpośrednim kontakcie fizycznym są dopuszczalne w sytuacjach zagrożenia życia i zdrowia dotyczących: konfliktów pomiędzy podopiecznymi (rozdzielenie zwaśnionych, przytrzymanie, obezwładnienie), działań z zakresu pomocy przedmedycznej (działania ratunkowe związane z udzieleniem pierwszej pomocy), zagrożenia lub paniki spowodowanej czynnikami zewnętrznymi (pożar, intensywne zjawiska atmosferyczne, niebezpieczne zachowania osób trzecich itp.).

Niedopuszczalne są intencjonalne zachowania wzbudzające poczucie zagrożenia lub noszące znamiona:

- przemocy fizycznej (np. popychanie, uderzanie, wykręcanie rąk, duszenie, kopanie, szarpanie, spoliczkowanie),
- erotyzowania relacji (flirt, dwuznaczny żart, rozmowa, czy choćby wyzywające spojrzenie),
- seksualizacji relacji (obcowanie płciowe i inne czynności seksualne);

Komunikacja werbalna z dzieckiem pozbawiona akcentów wrogich, arogancko - agresywnych, złośliwie - ironicznych, wulgarnych nie może:

- wzbudzać w dziecku poczucia zagrożenia (groźby, wyzwiska, krzyk),
- obniżać, niszczyć poczucia wartości (np. wyzwiska, krzyk, negatywne ocenianie, reakcja nieadekwatna do sytuacji, wzbudzanie poczucia winy),
- upokarzać (publiczne wyszydzanie, naigrywanie się, ośmieszanie),

- naruszać granic (nie zachowywanie odpowiedniego dystansu, obcesowość, podteksty o charakterze erotycznym);

Równe traktowanie polegające na obdarzaniu taką samą troską i uwagą wszystkie dzieci oznacza, że niedozwolone jest:

- wyłączne skupianie uwagi na wybranych dzieciach z jednoczesnym ignorowaniem potrzeb innych,
- nieuzasadnione dawanie przywilejów tylko wybranym i pozbawianie ich pozostałych,
- nierówne i niesprawiedliwe przydzielanie zadań – nieadekwatne do możliwości i wieku,
- zwalnianie z wykonywania obowiązków - w nieuzasadnionych sytuacjach,
- godzenie się, brak reakcji na nieformalną hierarchię grupową,
- dominacja w grupie przez negatywne jednostki, ustalanie przez nie i wdrażanie nieformalnych zasad,
- przyzwolenie na wykorzystywanie słabszych wychowanków przez silniejszych;

Kontakty bezpośrednie i online z dzieckiem w/lub poza placówką powinny być:

- ściśle powiązane z wykonywaniem obowiązków służbowych, opiekuńczo wychowawczych (np. towarzyszenie w realizowanych poza placówką ważnych dla dziecka wydarzeniach wymagających wsparcia osoby dorosłej, zorganizowane przez placówkę wyjazdowe formy wakacyjne, etc),
- zapisy korespondencji w e-dzienniku, możliwość wykonania kopii/wydruku korespondencji mailowej, zapisów na portalach społecznościowych, odbywać się w miarę możliwości z wykorzystaniem sprzętu służbowego,
- niedopuszczalne jest utrzymywanie takich kontaktów celem zaspokojenia przez dorosłego własnych potrzeb społecznych lub emocjonalnych, namawiania do zachowań niezgodnych z prawem, dających poczucie bycia faworyzowanym, wyróżnianym;

Transport, przemieszczanie się i warunki noclegowe:

- organizacja „bezpiecznej drogi do i ze szkoły” z uwzględnieniem wieku, poziomu dojrzałości społecznej i samodzielności dziecka,
- organizacja transportu, noclegu poza placówką powinna być uzasadniona (np. wyjazd na wycieczkę szkolną lub wakacyjny),
- opieka nad dziećmi w sytuacjach wyjazdowych (np. wyjazd wakacyjny) zapewniona przez więcej niż jedną osobę,
- przy organizacji noclegu i zakwaterowania brane pod uwagę jest pokrewieństwo, relacje i pleć podopiecznych;

Czynności higieniczno - pielęgnacyjne:

- mają służyć przede wszystkim higienie osobistej i zdrowiu,

- wykonywane w odpowiednich warunkach zapewniających uszanowanie intymności w tego typu czynnościach, niedozwolone są zachowania obcesowe naruszające prywatność, godność i intymność,
- aktywność pracownika powinna być poprzedzona zgodą wychowanka, a jej zasadność powinna być uzależniona od stopnia samodzielności dziecka i wcześniej z nim omówiona,
- ingerencje w sytuacjach wychowawczo wątpliwych powinny być stopniowo poprzedzone kontaktem słownym, odbywać się w miarę możliwości w obecności osób trzecich i być jednoznacznie uzasadnione (zagrożenie dobra lub bezpieczeństwa dziecka, grupy);

Dyscyplinowanie dziecka

definiowane jako narzędzie „informacji zwrotnej”, komunikujące dzieciom, że ich postawa w danej sytuacji nie jest właściwa, sprzeczna z oczekiwaniami i/lub nieefektywna; dyscyplina ma pobudzać do uczenia się, a nie powodować krzywdę dziecka; wiąże się ze stawianiem granic, kształtowaniem trwałego systemu wartości, adekwatnego poziomu samooceny oraz umiejętności podejmowania trafnych decyzji; niedopuszczalne są wszelkie formy dyscyplinowania mające na celu upokorzenie, poniżenie oparte na wykorzystywaniu przewagi:

- fizycznej (agresja, stosowanie kar fizycznych, środków przymusu bezpośredniego, krępowanie, izolowanie; uniemożliwianie realizacji podstawowych potrzeb fizjologicznych - pozbawianie snu, pokarmu, ekspozycja na zimno, ciepło itp.; prace fizyczne nieadekwatne do możliwości, dopuszczanie się zachowań o charakterze seksualnym);
- psychicznej (dominacja poprzez krzyk, groźby, wzbudzanie poczucia winy, naruszanie poczucia własnej wartości, lekceważenie potrzeb psychicznych np. bezpieczeństwa, przynależności, miłości, symulacje wzbudzające strach i obawy o życie własne i rodziny).

3. W celu obiektywizacji zgłaszanych sytuacji problemowych, w placówce funkcjonuje monitoring wizyjny terenu zewnętrznego oraz pomieszczeń wewnętrznych.

4. Sposób wykorzystywania zapisów monitoringu określają procedury wewnętrzne placówki z zakresu ochrony i przetwarzania danych osobowych.

Rozdział VI

Zasady ochrony danych osobowych dziecka

§ 1

1. Dane osobowe dziecka podlegają ochronie na zasadach określonych w ustawie z dnia 11 maja 2015r. o ochronie danych osobowych.
2. Pracownik placówki ma obowiązek zachowania w tajemnicy danych osobowych, które przetwarza oraz zachowania w tajemnicy sposobów zabezpieczenia danych osobowych przed nieuprawnionym dostępem.
3. Dane osobowe dziecka są udostępniane wyłącznie osobom i podmiotom uprawnionym na podstawie odrębnych przepisów.
4. Pracownik placówki jest uprawniony do przetwarzania danych osobowych dziecka i udostępniania tych danych w ramach zespołu interdyscyplinarnego, powołanego w trybie ustawy z dnia 15 września 2015r. o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie.

§ 2

Pracownik placówki może wykorzystać informacje o dziecku w celach szkoleniowych lub edukacyjnych wyłącznie z zachowaniem anonimowości dziecka oraz w sposób uniemożliwiający identyfikację dziecka.

§ 3

1. Pracownik placówki nie udostępnia przedstawicielom mediów informacji o dziecku ani jego opiece.
2. Pracownik placówki, w wyjątkowych i uzasadnionych sytuacjach, może skontaktować się z opiekunem dziecka i zapytać go o zgodę na podanie jego danych kontaktowych przedstawicielom mediów. W przypadku wyrażenia zgody, pracownik instytucji podaje przedstawicielowi mediów dane kontaktowe do opiekuna dziecka.
3. Pracownik placówki nie kontaktuje przedstawicieli mediów z dziećmi.
4. Pracownik placówki nie wypowiada się w kontakcie z przedstawicielami mediów o sprawie dziecka lub jego opiekuna. Zakaz ten dotyczy także sytuacji, gdy pracownik instytucji jest przeświadczony, że jego wypowiedź nie jest w żaden sposób utrwalana.
5. Pracownik placówki, w wyjątkowych i uzasadnionych sytuacjach, może wypowiedzieć się w kontakcie z przedstawicielami mediów o sprawie dziecka lub jego opiekuna – po wyrażeniu pisemnej zgody przez opiekuna dziecka.

§ 4

1. W celu realizacji materiału medialnego można udostępnić mediom wybrane pomieszczenia placówki. Decyzję w sprawie udostępnienia pomieszczenia podejmuje dyrektor.
2. Dyrektor placówki, podejmując decyzję, o której mowa w punkcie poprzedzającym, poleca sekretariatowi placówki przygotować wybrane pomieszczenie w celu realizacji materiału medialnego w taki sposób, by uniemożliwić filmowanie przebywających na terenie placówki dzieci.

Rozdział VII

Zasady ochrony wizerunku dziecka

§ 1

Placówka, uznając prawo dziecka do prywatności i ochrony dóbr osobistych, zapewnia ochronę wizerunku dziecka.

§ 2

1. Pracownikowi placówki nie wolno umożliwiać przedstawicielom mediów utrwalania wizerunku dziecka (filmowanie, fotografowanie, nagrywanie głosu dziecka) na terenie placówki bez pisemnej zgody opiekuna dziecka.
2. W celu uzyskania zgody opiekuna dziecka na utrwalanie wizerunku dziecka, pracownik placówki może skontaktować się z opiekunem dziecka i ustalić procedurę uzyskania zgody. Niedopuszczalne jest podanie przedstawicielowi mediów danych kontaktowych do opiekuna dziecka – bez wiedzy i zgody tego opiekuna.
3. Jeżeli wizerunek dziecka stanowi jedynie szczegół całości, takiej jak zgromadzenie, krajobraz, publiczna impreza, zgoda opiekunów na utrwalanie wizerunku dziecka nie jest wymagana.

§ 3

1. Upublicznienie przez pracownika placówki wizerunku dziecka utrwalonego w jakiegokolwiek formie (fotografia, nagranie audio-wideo) wymaga pisemnej zgody opiekuna dziecka.
2. Przed utrwaleniem wizerunku dziecka należy dziecko oraz opiekuna poinformować o tym, gdzie będzie umieszczony zarejestrowany wizerunek i w jakim kontekście będzie wykorzystywany (np. że umieszczony zostanie na stronie www.youtube.pl w celach promocyjnych).

Wytyczne dotyczące utrwalania wizerunku dziecka (zdjęcia, filmy):

- Wszystkie dzieci muszą być ubrane.
- Zarejestrowane obrazy powinny się koncentrować na czynnościach wykonywanych przez dzieci i w miarę możliwości przedstawiać grupy dzieci, a nie pojedyncze osoby.

- Upewnij się, że fotograf lub osoba filmująca nie spędza czasu z dziećmi, ani nie ma do nich dostępu bez nadzoru.
- Wszelkie podejrzenia i problemy dotyczące nieodpowiednich wizerunków dzieci należy zgłaszać i rejestrować, podobnie jak inne niepokojące sygnały, dotyczące zagrożenia bezpieczeństwa dzieci.

Wytyczne dotyczące publikowania wizerunków dzieci:

- Używaj tylko imion dzieci; nie ujawniaj zbyt wielu szczegółów dotyczących ich miejsca zamieszkania czy zainteresowań.
- Zapytaj dziecko o zgodę na wykorzystanie jego wizerunku.
- Jeśli to możliwe, poproś o zgodę rodziców/opiekunów dziecka i poinformuj wszystkich zainteresowanych o tym, gdzie i w jaki sposób zamierzasz wykorzystać wizerunek dziecka.
- Staraj się wykorzystywać obrazy pokazujące szeroki przekrój dzieci – chłopców i dziewczęta, dzieci w różnym wieku, o różnych uzdolnieniach, stopniu sprawności i reprezentujące różne grupy etniczne.
- Poproś specjalistów o radę w sprawie zamieszczenia obrazów dzieci na stronie internetowej – zarezerwuj czas na obróbkę zdjęć przed zamieszczeniem ich na stronie internetowej. Jeśli filmy wideo pochodzą z serwera Twojej placówki, to materiał ten może być pobierany, dlatego zaleca się korzystanie z niezależnego serwera. (Na podstawie wytycznych Departamentu Ochrony Dzieci EFA, dotyczących wykorzystywania wizerunków dzieci poniżej osiemnastego roku życia, www.thefa.com).

Rozdział VIII

Zasady dostępu dzieci do Internetu

§ 1

1. Placówka, zapewniając dzieciom dostęp do Internetu, jest zobowiązana podejmować działania zabezpieczające dzieci przed dostępem do treści, które mogą stanowić zagrożenie dla ich prawidłowego rozwoju; w szczególności należy zainstalować i aktualizować oprogramowanie zabezpieczające.
2. Na terenie placówki dostęp dziecka do Internetu oferowanego przez szkołę, możliwy jest:
 - a) pod nadzorem pracownika szkoły na zajęciach komputerowych,
 - b) bez nadzoru nauczyciela – na przeznaczonych do tego komputerach, znajdujących się na terenie szkoły (dostęp swobodny).
3. W przypadku dostępu realizowanego pod nadzorem pracownika szkoły, pracownik szkoły ma obowiązek informowania dzieci o zasadach bezpiecznego korzystania z Internetu. Pracownik szkoły czuwa także nad bezpieczeństwem korzystania z Internetu przez dzieci podczas lekcji.
4. Szkoła zapewnia stały dostęp do materiałów edukacyjnych, dotyczących bezpiecznego korzystania z Internetu, przy komputerach, z których możliwy jest dostęp swobodny.

§ 2

1. Osoba odpowiedzialna za Internet zapewnia na wszystkich komputerach z dostępem do Internetu na terenie placówki zainstalowane i aktualizowane:
 - a) oprogramowanie filtrujące treści internetowe,
 - b) oprogramowanie monitorujące korzystanie przez dzieci z Internetu,
 - c) oprogramowanie antywirusowe,
 - d) oprogramowanie antyspamowe,
 - e) firewall.
2. Wymienione w pkt. 1 niniejszego paragrafu programowania są aktualizowane przez wyznaczonego pracownika instytucji przynajmniej raz w miesiącu.
3. Wyznaczony pracownik szkoły przynajmniej raz w miesiącu sprawdza, czy na komputerach z dostępem do Internetu nie znajdują się niebezpieczne treści. W przypadku znalezienia niebezpiecznych treści, wyznaczony pracownik placówki ustala, kto korzystał z komputera w czasie ich wprowadzenia.
4. Informację o dziecku, które korzystało z komputera w czasie wprowadzenia niebezpiecznych treści, wyznaczony pracownik szkoły przekazuje pedagogowi/psychologowi.

5. Pedagog przeprowadza z dzieckiem, o którym mowa w punktach poprzedzających, rozmowę na temat bezpieczeństwa w Internecie.

6. Jeżeli w wyniku przeprowadzonej rozmowy pedagog uzyska informacje, że dziecko jest krzywdzone, podejmuje działania opisane w rozdziale III niniejszej Polityki.

Rozdział IX

Monitoring stosowania Polityki

§ 1

1. Dyrektor placówki wyznacza pedagoga szkolnego/nauczyciela jako osobę odpowiedzialną za realizację Polityki ochrony dzieci w szkole.
2. Osoba, o której mowa w punkcie poprzedzającym, jest odpowiedzialna za monitorowanie realizacji Polityki, za reagowanie na sygnały naruszenia Polityki oraz zaproponowanie zmian w Polityce.
3. Osoba, o której mowa w pkt. 1 niniejszego paragrafu, przeprowadza wśród pracowników szkoły i rodziców ankietę monitorującą poziom realizacji Polityki (raz w roku szkolnym). *ZAŁĄCZNIK NR 2*.
4. W ankiecie pracownicy szkoły i rodzice mogą proponować zmiany Polityki oraz wskazywać naruszenia Polityki w instytucji.
5. Osoba, o której mowa w pkt. 1 niniejszego paragrafu, dokonuje opracowania wypełnionych przez pracowników szkoły i rodziców ankiet. Sporządza na tej podstawie raport z monitoringu, który następnie przekazuje dyrektorowi placówki.
6. Dyrektor wprowadza do Polityki niezbędne zmiany i ogłasza pracownikom szkoły oraz rodzicom nowe brzmienie Polityki.

Rozdział X ***Przepisy końcowe***

§ 1

1. Polityka wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

2. Ogłoszenie następuje w sposób dostępny dla pracowników szkoły i rodziców poprzez zapoznanie z treścią dokumentu podczas posiedzenia Rady Pedagogicznej, zebrania z rodzicami oraz zamieszczenie dokumentu na stronie Internetowej szkoły.

ZALĄCZNIKI**Załącznik nr 1**

KARTA INTERWENCJI	
Imię i nazwisko dziecka	
Przyczyna interwencji (forma krzywdzenia)	
Osoba zawiadamiająca o podejrzeniu krzywdzenia	
Opis działań podjętych przez pedagoga/psychologa Data	Opis działania:
Spotkania z opiekunami dziecka Data.....	Opis spotkania:
Dane dotyczące interwencji (nazwa organu, do którego zgłoszono interwencję) i data interwencji	
Wyniki interwencji: działania organów wymiaru sprawiedliwości, jeśli instytucja uzyskała informacje o wynikach/działania placówki/działania rodziców.	

Załącznik nr 2

MONITORING STANDARDÓW – ANKIETA
(Proszę zaznaczyć: tak lub nie)

1. Czy wiesz na czym polega program Chronimy Dzieci?

tak

nie

2. Czy znasz standardy ochrony dzieci przed krzywdzeniem, obowiązujące w placówce, w której pracujesz?

tak

nie

3. Czy zapoznałeś się z dokumentem Polityki ochrony dzieci przed krzywdzeniem?

tak

nie

4. Czy potrafisz rozpoznawać symptomy krzywdzenia dzieci?

tak

nie

5. Czy wiesz, jak reagować na symptomy krzywdzenia dzieci?

tak

nie

6. Czy zdarzyło Ci się zaobserwować naruszenie zasad zawartych w Polityce ochrony dzieci przed krzywdzeniem przez innego pracownika?

tak

nie

7. Czy masz jakie uwagi/poprawki/sugestie dotyczące Polityki ochrony dzieci przed krzywdzeniem?

tak

nie

.....
.....
.....
.....

Załącznik nr 3

Kwestionariusz może być wykorzystywany do sporządzenia przez wszystkie osoby w sytuacjach związanych z przemocą wobec dziecka. Pozwala on uporządkować informacje i podjąć właściwą diagnozę w celu oceny sytuacji dziecka.

KWESTIONARIUSZ DZIECKA KRZYWDZONEGO

Imię i nazwisko

data urodzenia

Adres zamieszkania, telefon

I Wygląd

	Tak	Nie
1. Brudne		
2. Zadrapania		
3. Zasinienia		
4. Oparzenia		
5. Złamania		
6. Zranienia		
7. Zwichnięcia		
8. Inne urazy (jakie?):		

II Zachowanie dziecka:

	Tak	Nie
1. Niespokojne, pobudzone		
2. Wycofane zamknięte w sobie		
3. Agresywne		
4. Zaprzecza problemom		
5. Inne (jakie?):		

III. Formy krzywdzenia:**1) FIZYCZNE:**

Sprawca / y (imię i nazwisko, stopień pokrewieństwa z dzieckiem)	Formy krzywdzenia dziecka	Tak	Nie
	Bicie		
	Szarpanie		
	Kopanie		
	Ciągnięcie za włosy		
	Popychanie		
	Inne (jakie?)		

2) SEKSUALNE

Sprawca / y (imię i nazwisko, stopień pokrewieństwa z dzieckiem)	Formy krzywdzenia dziecka	Tak	Nie
	Pokazywanie filmów, zdjęć pornograficznych		
	Dotykane intymnych miejsc		
	Stosunek seksualny		
	Inne (jakie?)		

3) EKONOMICZNE

Sprawca / y (imię i nazwisko, stopień pokrewieństwa z dzieckiem)	Formy krzywdzenia dziecka	Tak	Nie
	Zmuszanie do żebrania		
	Zmuszanie do zarobkowania		
	Brak łóżenia na utrzymanie dziecka		
	Inne (jakie?)		

4) PSYCHICZNE

Sprawca / y (imię i nazwisko, stopień pokrewieństwa z dzieckiem)	Formy krzywdzenia dziecka	Tak	Nie
	Poniżanie		
	Grożenie, straszenie (np. opuszczeniem, oddaniem)		
	Zamykanie, izolacja		
	Manipulowanie dzieckiem		
	Obwinianie emocjonalne (np. mówienie i okazywanie wrogości, ciągle krytykowanie)		
	Pomniejszanie / zaprzeczanie wartości dziecka		
	Brak uwagi, troski, zainteresowania		
	Nadmierne wymagania wobec dziecka		
	Nadopiekuńczość (nadmierne ochranianie, wyręczanie, blokowanie samodzielności dziecka)		
	Inne (jakie?)		

5) ZANIEDBYWANIE

Sprawca / y (imię i nazwisko, stopień pokrewieństwa z dzieckiem)	Formy krzywdzenia dziecka	Tak	Nie
	Niedostarczanie jedzenia		
	Niedostarczanie ubrania, butów		
	Niedostarczanie zabawek		
	Brak dozoru nad wypełnianiem obowiązku szkolnego		
	Niedostarczanie podręczników i przyborów szkolnych		
	Nieodpowiednia higiena ciała		
	Brak troski o stan zdrowia (badania lekarskie, szczepienia, leki)		

	Bycie przez dziecko świadkiem awantur, libacji alkoholowych, itp.		
	Brak własnego miejsca do spania		
	Inne (jakie?)		

IV. Zasoby dziecka

	Tak	Nie
Dobry stan zdrowia		
Umiejętność samoobsługi		
Umiejętność i możliwość rozpoznania sytuacji zagrożenia, zwrócenia się po pomoc		
Możliwość schronienia się w bezpiecznym miejscu pod ochroną opiekuna prawnego		
Inne (jakie?)		

V. Osoby wspierające dziecko:

Imię, nazwisko, adres, telefon	Zakres pomocy, oparcia dla dziecka

VI. Stopień zagrożenia dziecka krzywdzeniem

Sytuacja dziecka wymaga	Tak	Nie
Natychmiastowej interwencji		
Pomocy materialnej, rzeczowej (odzież, obuwie, obiady i in.) oraz finansowej		
Pomocy psychologicznej (diagnoza, terapia, grupa wsparcia i in.)		
Powiadomienia Sądu		

.....
podpis osoby wypełniającej formularz

Załącznik nr 4**WYSTĘPUJĄCE U DZIECKA OBJAWY FIZYCZNE I SOMATYCZNE KRZYWDZENIA****Charakterystyczne cechy obrażeń fizycznych specyficznych dla maltretowania:**

- ✓ lokalizacja obrażeń nie tam, gdzie ich przyczyną mogą być przypadkowe urazy związane z normalną aktywnością i witalnością dziecka, a więc na czole, kolanach, czy przedramionach, ale tam, gdzie dziecku trudno byłoby je spowodować, nawet przy najbardziej ruchliwym trybie życia np. uszy, oczy, usta, szyja, ramiona, klatka piersiowa, plecy, pośladki;
- ✓ obrażenia powtarzają się i są niewyjaśnione;
- ✓ powstają w różnym czasie, ale mają podobny charakter;
- ✓ pojawiają się z pewną regularnością np. po weekendach i nieobecnościach dziecka w szkole;
- ✓ są nieleczone, stare i nowe, różne co do „wieku”.

Podjęzżenia co do nieprzypadkowego źródła urazów mogą wzmacniać następujące czynniki:

- ✓ zwlekanie rodziców ze zgłoszeniem się z dzieckiem do lekarza w przypadku urazu;
- ✓ niewystarczające lub nieprawdopodobne wyjaśnienia obrażeń;
- ✓ brak jakichkolwiek wyjaśnień;
- ✓ niezgodność w opisie przyczyn pojawienia się obrażeń w relacji dziecka i rodziców;
- ✓ wygląd obrażeń jest nieadekwatny do opisu przyczyn ich pojawienia się;
- ✓ widoczna jest próba maskowania obrażeń;
- ✓ w rodzinie wcześniej występowały przypadki krzywdzenia dzieci;
- ✓ rodzic (rodzice) są alkoholikami, narkotyzują się, są chorzy psychicznie, mają problemy emocjonalne (nie panują nad emocjami).

Obrażenia specyficzne dla doznania przemocy fizycznej:

- ✓ siniaki na częściach miękkich, w tym ślady szczypania (policzki, brzuch, pośladki, ramiona, przedramię, łydki, uda);
- ✓ siniaki w kształcie dłoni na policzkach i pośladkach;
- ✓ siniaki po obu stronach ust lub policzków powstające wskutek silnego ucisku;
- ✓ siniaki po obu stronach małżowiny usznej lub naderwania i zniekształcenia małżowin;
- ✓ siniaki i urazy geometryczne - o wyraźnym zarysie, wyraźnie zaznaczonych kształtach przedmiotów które zostały użyte do bicia (paska, kłamy, kabla, kija, patelni itp.);
- ✓ siniaki na ramionach, łopatkach lub tułowiu (rezultat silnego uścisku lub potrząśnięcia dzieckiem);
- ✓ łukowate ślady wbijania paznokci;
- ✓ długie i głębokie zadrapania, cięcia (np. ostrzem brzytwy, nożem itp.);
- ✓ tzw. podbite oczy;
- ✓ ślady duszenia lub krępowania czy wiązania (na szyi, nadgarstkach, w kostkach);
- ✓ uszkodzenia podniebienia i dziąseł - jako rezultat karmienia na siłę;
- ✓ częste występowanie różnych oparzeń i śladów przypaleń, ślady oparzeń różne co do „wieku”;
- ✓ oparzenia nietypowych (dla przypadkowych oparzeń) części ciała: tułowia, twarzy, pośladków, grzbietu dłoni itp.;
- ✓ okrągłe ślady poparzenia papierosem;
- ✓ głębokie poparzenia o regularnych kształtach (żelazko, lokówka, itp.);
- ✓ ślady ugryzień posiadające wyraźny zarys zębów człowieka dorosłego;
- ✓ łysienie lub tzw. łyse plamy - mogą być pourazowe, gdy rodzice ciągną dziecko za włosy, lub być wynikiem silnego stresu emocjonalnego;
- ✓ wybite zęby, złamane żebra.

Symptomy i obrażenia specyficzne mogące wskazywać na wykorzystywanie seksualne:

- ✓ infekcje dróg moczowo – płciowych bez podłoża organicznego;
- ✓ ciąża;
- ✓ choroby przenoszone drogą płciową;
- ✓ obecność plemników w moczu lub w otworach ciała;
- ✓ problemy z oddawaniem moczu i kału;
- ✓ siniaki na klatce piersiowej, pośladkach, podbrzuszu, udach;
- ✓ infekcje jamy ustnej;
- ✓ niewyjaśnione owrzodzenia, krwawienia i jakiegokolwiek rany okolic genitaliów i odbytu (otarcia, zaczerwienienia, stany zapalne).

Oczywiście część z tych symptomów i obrażeń nie jest możliwa do zaobserwowania przez nauczyciela, pedagoga. Może jednak wnioskować o nich obserwując częste prośby dziecka o możliwość skorzystania z WC, jego trudności w chodzeniu, siadaniu czy wykonywaniu pewnych ćwiczeń gimnastycznych.

Symptomy fizyczne zaniedbywania dziecka w rodzinie:

- ✓ bardzo niska higiena osobista - dziecko jest zawsze brudne, cuchnące, ma stale brudne paznokcie i ubranie itp.;
- ✓ Brudne, stale noszone, niereperowane ubranie, nieodpowiednie do pogody i rozmiarów ciała dziecka ubranie;
- ✓ ślady licznych ukąszeń (pchły, pluskwy);
- ✓ świerzb;
- ✓ dziecko jest stale głodne;
- ✓ szybko przybiera na wadze, poprawia się jego ogólna kondycja podczas krótkich pobytów poza domem rodzinnym, a jego wygląd marnieje po powrocie;
- ✓ zbyt niska wobec wieku waga i wzrost lub wręcz wychudzenie, wymizerowanie;
- ✓ chroniczne choroby;

- ✓ choroby nieleczone, urazy;
- ✓ ropne zapalenia skóry;
- ✓ próchnica zębów, zły stan higieny jamy ustnej;
- ✓ oznaki odmrożenia;
- ✓ ciągle zmęczenie, apatia.

Specyficzne symptomy zachowania dziecka. Behawioralne symptomy krzywdzenia fizycznego:

- ✓ poszukiwanie przez dziecko stałej uwagi nauczyciela, ciągle zwracanie na siebie uwagi;
- ✓ tzw. ciągle czepianie się, „lepienie się” do dorosłych;
- ✓ tzw. „zimne wyczekiwanie” polegające na tym, iż dziecko stale obserwuje dorosłych, aby modyfikować swoje zachowanie, w celu uniknięcia ewentualnej przemocy;
- ✓ ciągle tzw. „niemądry” uśmiech, stosowany przez dzieci, by wydać się bardziej przyjaznymi;
- ✓ postawa nadmiernie narzekająca;
- ✓ postawy ekstremalne: wrogość, agresja, napady złości - nadmierna uległość, wycofywanie się;
- ✓ zbyt pośpieszne przeproszanie;
- ✓ nie reagowanie płaczem na ból;
- ✓ brak reakcji na płacz innych;
- ✓ wyraźny brak radości życia;
- ✓ opory przed rozbieraniem się np. na lekcjach wychowania fizycznego lub do badania lekarskiego;
- ✓ lęk przed powrotem do domu, wyrażanie niechęci do powrotu;
- ✓ wyrażanie lęku przed rodzicami;
- ✓ noszenie ubrań zakrywających kończyny górne i dolne nawet w upalne dni;
- ✓ gwałtowne uniki (kulenie się), w odpowiedzi na próbę dotknięcia czy pogłaskania.

Behawioralne symptomy wykorzystywania seksualnego:

- ✓ zbytnia erotyzacja dziecka, znajomość zachowań o seksualnym charakterze;
- ✓ zachowania seksualne nietypowe dla wieku (duża częstotliwość takich zachowań, ich kompulsywność, dokładne odwzorowywanie);
- ✓ prowokacyjne zachowania seksualne w stosunku do dorosłych jak i do rówieśników (np. dotykanie genitaliów i zachęcanie do masturbacji, u starszych dzieci promiskuityzm);
- ✓ używanie nowych, niespotykanych dotąd nazw organów i czynności płciowych, obsceniczne wyrazy i zwroty;
- ✓ nadmierna, kompulsywna masturbacja powodującej czasami nawet urazy fizyczne;
- ✓ agresywne (przemocowe) zachowania seksualne wobec rówieśników, symulowanie w zabawach stosunków seksualnych, odgrywanie przemocy seksualnej na lalkach i zabawkach;
- ✓ wypowiedzi, teksty pisane, rysunki o kontekście seksualnym;
- ✓ wagarowanie, „porzucanie” szkoły;
- ✓ wycofanie się z kontaktów społecznych, złe relacje z rówieśnikami;
- ✓ generalny brak zaufania - dziecko nie ufa nikomu;
- ✓ postawa obojętności wobec wszystkiego, uciekanie od rzeczywistości;
- ✓ głębokie stany depresyjne, postawa stałego wycofania się;
- ✓ zachowania regresywne, nieodpowiednie do wieku;
- ✓ częste napady złości i złego humoru lub trudne do wytłumaczenia zmiany zachowań;
- ✓ przerwanie aktywności, które dotychczas sprawiały dziecku przyjemność np. słuchanie muzyki, uprawianie sportu itp.;
- ✓ wyrażana niska samoocena i stałe poczucie winy;
- ✓ mówienie o sobie, że jest się złym, brudnym, zepsutym;
- ✓ samookaleczenia, myśli i próby samobójcze, wrogość wobec samego siebie;
- ✓ ucieczki z domu;
- ✓ kradzieże, kłamstwa, jawne oszukiwanie (w nadziei, że ktoś to wykryje);
- ✓ lęk i niechęć jawna lub sugerowana do przebywania z określonymi dorosłymi;
- ✓ wyraźna niechęć przed powrotem do domu, znajdowanie wielu wymówek, by opóźnić powrót;
- ✓ zaburzenia jedzenia z rozwinięciem w anoreksję lub bulimię bądź też nagła zmiana nawyków jedzenia;
- ✓ obawa, niechęć przed badaniami medycznymi, niechęć do rozbierania się.

Przedstawione tu behawioralne symptomy wykorzystywania seksualnego dziecka pojawiają się w literaturze najczęściej. Wiliam N. Friedrich w artykule „Bezpośrednie konsekwencje wykorzystywania seksualnego dzieci – przegląd literatury” pisze jednak, że objawy stwierdzane u dzieci i nastolatków – ofiar wykorzystywania seksualnego często mają charakter ogólny i nie różnią się (nie licząc nietypowych zachowań seksualnych) od objawów będących następstwem innych traumatycznych przeżyć powodujących u dziecka napięcie i niepokój. Określa się je jako przejawy stresu pourazowego (PTSD).

Zespół stresu pourazowego to rodzaj zaburzenia lękowego, który charakteryzuje:

- ✓ przeżywanie na nowo urazowej sytuacji w natrętnych wspomnieniach i koszmarach sennych;
- ✓ poczucie odrętwienia i przytępienia uczuciowego;
- ✓ odizolowanie od innych ludzi;
- ✓ brak reakcji na otoczenie;
- ✓ niezdolność do przeżywania przyjemności;
- ✓ unikanie działań i sytuacji, które mogłyby przypomnieć przeżyty uraz;
- ✓ stan nadmiernego pobudzenia wegetatywnego z nadmierną czujnością i wzmożoną reaktywnością na bodźce oraz bezsennością;
- ✓ lęk;
- ✓ depresja;
- ✓ myśli samobójcze - odczuwanie potrzeby odebrania sobie życia, połączonej zwykle z poczuciem bezsensu własnej egzystencji.

Podejrzenia zrodzone na podstawie uzyskanych informacji lub/i obserwacji któryś z przedstawionych wyżej symptomów nauczyciel, pedagog powinien zweryfikować analizując wiedzę jaką posiada na temat czynników ryzyka krzywdzenia dziecka występujących w konkretnej rodzinie. Przemocy w niej mogą sprzyjać zaburzenia w trzech sferach życia rodzinnego, są nimi: małżeństwo, rodzicielstwo i czynniki ekonomiczne.

D Y R E K T O R
ZESPOŁU PLACÓWEK
SZKOLNO-WYCHOWAWCZYCH
W GŁOGOWIE

mgr Marta Greber